

Sygn. akt II PK 59/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa E. M.  
przeciwko (...) Oddziałowi Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia  
o odszkodowanie,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 sierpnia 2014 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w W.  
z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 3 października 2013 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 czerwca 2013 r. w ten sposób, że oddalił powództwo E. M. przeciwko (...) Oddziałowi Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w W. o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: 1) art. 45 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że w ustalonym stanie faktycznym wypowiedzenie powódce umowy o pracę było uzasadnione, choć wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyna była nierzeczywista i nieprawdziwa; 2) art. 100 § 2 pkt 4 w związku z art. 30 § 4 k.p., przez jego błędne zastosowanie wskutek mylnego przyjęcia, że działanie powódki w postaci udostępnienia kontrahentowi w toku wykonywania

czynności służbowych listy adresów e-mail pracowników strony pozwanej, w celu ułatwienia wzajemnych kontaktów, było działaniem sprzecznym z obowiązkiem pracownika dbałości o dobro i mienie zakładu pracy i spowodowało utratę zaufania uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę, gdy w istocie działanie takie nie stanowiło naruszenia obowiązków pracowniczych, co więcej - stanowiło wyraz troski pracownika o dobre kontakty pracodawcy z jego kontrahentami; 3) art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, przez jego niezastosowanie, tj. uznanie za zgodne z prawem dokonanie kontroli korespondencji pracownika dokonywanej za pośrednictwem służbowej poczty, mimo braku uprzedniego poinformowania pracownika o zamiarze dokonywania takich kontroli oraz braku przepisów wewnętrznych ją umożliwiających.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono w pierwszej kolejności potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, gdyż „mimo licznych orzeczeń Sądu Najwyższego w tym zakresie, w dalszym ciągu w orzecznictwie sądów powszechnych istnieją znaczne rozbieżności w zakresie oceny, jakie fakty mogą stanowić i stanowią uzasadnione oraz obiektywne przyczyny utraty zaufania do pracownika przez pracodawcę, uzasadniającego wypowiedzenie umowy o pracę”. W ocenie skarżącej powołującej się na szereg orzeczeń sądów rejonowych, „w szczególności znaczne różnice zachodzą w zakresie oceny sądów co do wagi okoliczności stanowiących podstawę utraty zaufania przez pracodawcę, będącej przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę”. Ponadto skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z uwagi na rażące naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, gdyż dokonywanie przez pracodawcę kontroli poczty elektronicznej bez poinformowania o tym pracownika i bez obowiązującego u pracodawcy aktu wewnętrznego w tym zakresie, stanowi rażące naruszenie tajemnicy korespondencji, co potwierdza wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Copland przeciwko Wielkiej Brytanii (skarga nr 62617/00).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13,

poz. 5). Z kolei z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność oraz potrzebę wykładni przepisów. W tym ostatnim zakresie skarżąca w ogóle nie wskazuje przepisu lub przepisów prawa, które - jej zdaniem - wymagają wykładni, nie neguje, że formułowane przez nią wątpliwości są jednolicie rozstrzygane w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz nie wykazuje, że rzekome rozbieżności w interpretacji prawa przez sądy rejonowe nie wynikają z odmiennych stanów faktycznych, w których zapadły przytoczone przez nią orzeczenia.

Skarżąca nie zdołała również wykazać oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ograniczając się bowiem do wskazania na rażące - jej zdaniem - naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 8 Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w

sprawie Copland, nie przeprowadza żadnego wyводу dla wykazania, że wskutek tego naruszenia doszło do sytuacji wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia w sprawie o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego wypowiedzenia jej umowy o pracę. Należy zauważyć, że wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 3 kwietnia 2007 r. w sprawie Copland (skarga nr 62617/00) odnosił się do zbierania i przechowywania przez pracodawcę informacji o charakterze osobistym, co - przy braku zarówno w regulacjach wewnętrznych pracodawcy jak i w ogólnym prawie krajowym przepisów określających warunki umożliwiające pracodawcom monitoring korzystania przez pracowników z telefonu, e-maila i połączeń internetowych - oznaczało ingerencję w prawo pracownika do poszanowania życia prywatnego i korespondencji w rozumieniu art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.